

pro nějž je vinník znova souzen, spáchán po vynesení předchozího rozsudku, nikoliv tedy případy, v nichž, jako v souzeném případě, byl trestný čin, tvořící podklad druhého rozsudku, spáchán již před vynesáním předchozího rozsudku (rozh. č. 3154 sb. n. s.). Nižádným způsobem však nesměl býti z důvodu § 6 čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení nařízen výkon shora uvedeného podmíněně uloženého trestu po uplynutí zkušební doby, v níž se odsouzený osvědčil. Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyslovil již opětně právní názor, že výkon trestu lze z důvodu § 6 čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení naříditi jen, objevila-li se překážka tam uvedená dříve, než nastal právní účinek podle § 1, odst. 2 téhož zákona, tedy nejpozději do konce zkušební doby, protože právní účinek podle § 1, odst. 2 zák. o podmíněném odsouzení nastává již osvědčením se odsouzeného, nikoli teprve výrokem soudu o tom (rozh. č. 2679, 2874, 3297 sb. n. s.). Pokud jde o bližší odůvodnění tohoto právního názoru, stačí poukázat k důvodům rozhodnutí č. 2679 sb. n. s. Že snad odsouzený, zamlčev dřívější trest, přiznání podmíněného odsouzení »zavinil« — šlo by nanejvýš o »spoluzavinění«, lze-li tu vůbec mluvit o »zavinění« (nalézací soud neměl se dne 1. února 1922 spokojiti s výkazy z roku 1920) —, nemůže na věci nic měniti, ano platné právo nezná žádné sankce na takové nesprávné (třebas i vědomě nesprávné) údaje obžalovaného. Z toho, co uvedeno, vysvitá, že shora citovaným usnesením byl porušen zákon v ustanoveních §§ 2 a 6 čís. 1 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. Bylo proto zmateční stížnosti podle § 292 tr. ř. vyhověti a uznati, jak se stalo. Ve věci samé nelze ihned rozhodnouti, protože krajský soud nařídil výkon podmíněně uloženého trestu v podstatě jen z důvodu § 6 čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení a nezabýval se otázkou, zda není snad výkon trestu naříditi z jiného důvodu.

Čís. 3994.

Ustanovení § 14 odst. 4 zákona z 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. pro trestní řízení v případě odporu proti trestnímu příkazu, že soud, rozhoduje v hlavním přelíčení, nesmí uložití přísnější trest na svobodě nebo na penězích, než uložil v trestním příkazu, vztahuje se nejen na hlavní přelíčení před soudem první stolice, nýbrž i na přelíčení odvolací, jež se konalo k odvolání veřejného obžalobce proti osvobozujícímu rozsudku soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1930, Zm II 383/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozhodnutím krajského soudu trestního jako odvolacího soudu v Brně ze dne 15. února 1930 ve výroku, jímž byl odsouzenému vyměřen trest peněžitý 250 Kč, v případě jeho nedobytnosti trest vězení v trvání tři dnů, byl porušen zákon v ustanovení § 14 odst. 4 zákona ze dne 21.

března 1929, čís. 31 Sb. z. a n.; výrok ten se zrušuje a odsouzenému se vyměřuje v mezích tohoto zákonného ustanovení peněžitý trest 200 Kč, v případě jeho nedobytnosti trest vězení 48 hodin, podmíněně se zkušební dobou dvou roků.

D ů v o d y:

Na základě trestního oznámení četnické stanice byl okresním soudem v Židlochovicích proti obviněnému vydán trestní příkaz ze dne 24. října 1929, jímž mu byl pro přestupek podle § 427 tr. zák. uložen peněžitý trest 200 Kč, na jehož místo pro případ nedobytnosti má nastoupiti trest vězení 48 hodin; podmíněný odklad výkonu trestu nebyl povolen. Obviněný podal proti trestnímu příkazu včas odpor a byl v řádném řízení rozsudkem okresního soudu ze dne 14. ledna 1930 podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby zproštěn, rozsudek ten však byl k odvolání veřejného obžalobce rozhodnutím krajského soudu trestního v Brně jako soudu odvolacího ze dne 15. února 1930 změněn, obviněný uznán vinným přestupkem podle § 427 tr. zák. a vyměřen mu peněžitý trest 250 Kč, v případě jeho nedobytnosti trest vězení v trvání 3 dnů; rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu trestu ponecháno soudu první stolice, který pak usnesením z 11. dubna 1930 podmíněný odklad povolil.

Výrokem odvolacího soudu, jímž byl obviněnému uložen peněžitý trest 250 Kč, v případě jeho nedobytnosti trest vězení v trvání 3 dnů, byl porušen zákon. § 14 odst. 4 zákona z 21. března 1929, čís. 31 Sb. z. a n. stanoví pro trestní řízení v případě odporu proti trestnímu příkazu, že soud, rozhoduje v hlavním přelíčení, nesmí uložití přísnější trest na svobodě nebo na penězích, než jaký uložil v trestním příkazu, leč by se skutkový podklad rozhodnutí podstatně změnil. To se vztahuje nejen na hlavní přelíčení před soudem první stolice, nýbrž i na přelíčení odvolací, jež se konalo k odvolání veřejného obžalobce proti osvobozujícímu rozsudku soudu první stolice. Nesměl tedy odvolací soud, an nastal onen předpoklad (podstatná změna skutkového podkladu rozhodnutí), vyměřiti trest vyšší, ať již na svobodě nebo na penězích, než byl uložen v trestním příkazu. Že trest byl v trestním příkazu uložen bezpodmínečně, na tom nesejde, nehledíc ani k tomu, že v souzeném případě odvolací soud nevyslovil podmíněný odklad výkonu trestu, nýbrž ponechal rozhodnutí o něm soudu prvé stolice; trest, který odvolací soud vyslovil, jest jak co do částky peněžité, tak i co do délky náhradního trestu vězení vyšší; byl tedy porušen výslovný předpis § 14 odst. 4 zákona čís. 31/1929 sb. z. a n. Bylo proto zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou podle § 33, 479 tr. ř. na záštitu zákona, podle § 292 tr. ř. vyhověti, napadený výrok zrušiti a trest vyměřiti v mezích ustanovení § 14 odst. 4 zákona čís. 31/1929 sb. z. a n. Trest zůstává podmíněným ve smyslu pravoplatného usnesení soudu prvé stolice ze dne 11. dubna 1930.